

Taler ved SYRIZAS 1. kongres

Skrevet af: **Syriza** | Offentliggjort: 15. august 2013

Indledning

Den græske venstreblok 'Syriza' holdt kongres i juli. SYRIZA ['siriza] - navnet er et akronym for 'Koalitionen af det konsekvente venstre - den sociale enhedsfront' - blev oprindeligt dannet af en lang række af venstreorienterede partier, grupper og uafhængige politikere. Ved valget i 2012 blev Syriza den næststørste gruppe og den største oppositionsgruppe i det græske parlament.

På kongressen diskuterede 3.430 kongresdelegerede grundlæggende principper, love og vedtægter som forudsætning for dannelsen af et egentligt parti. Kongressen vedtog således, at blokkens mange organisationer omdannes til interne organiseringer i et forenet Syriza. Ifølge et referat fra den portugisiske socialist Pedro Filipe Soares var det "en kongres, der ændrede det græske venstre".

Kongressen behandlede forslag til principerklæring og politisk dokument samt en målsætning om at genforhandle og sanere Grækenlands gæld - dog uden at dette skal modsvares af græske indrømmelser i eurozonen. En regering ledet af Syriza vil ikke tage Grækenland ud af eurozonen, men den vil ikke acceptere flere ofre begrundet i den fælles valuta.

Kongressen valgte Alexis Tsipras til formand med 74 pct. af stemmerne. I to markante taler opridsede han en række pointer i forhold til opbygning af partiet. Vi gengiver her begge taler til inspiration for debatten på den danske venstrefløj. [\[1\]](#)

.....

Kammerater,

Ved I, hvad budskabet udefra er? Budskabet fra et forpint og stridende samfund med alle de ting, der foregår i det?

Budskabet er: få det gjort færdigt, eller vi er færdige med jer. Vi holder øje med jer, vi venter på jer, men vi er ved at løbe tør for tid. Vi synker, vi drukner. Budskabet er: Det er nu eller aldrig. Budskabet er ikke bare politisk: SYRIZA eller Trojkaens krav. Budskabet er: SYRIZA eller en humanitær katastrofe.

Fordi disse forbryderiske udsendinge fra långiverne, disse eksekutorer fra implementeringen af Trojkaens krav - de har ingen skam overhovedet. De har ingen respekt for eller medlidenhed med nogen. De bevæger sig med en gangsters ligegyldighed fra deres angivelige succes og deres angiveligt velvillige indsats direkte til smadring af hele samfundsgrupper.

Så hver time, hver dag, vil Samaras-Venizelos regering nedtromle flere mennesker og knægte flere rettigheder. Hver time, hver dag vil behovet for et kraftfuldt, effektivt, militant SYRIZA bliver mere og mere påtrængende.

Så I, hvad der skete med folk i forlængelse af lovpakken, der forsøger at legalisere endnu en ugering - eller rettere en overflod af grusomheder - og marginalisere folk, der hverken var løftebrydere, dovne eller uretmæssigt udpegede?

De hørte bare tilfældigvis hjemme i kategorien af 'bandlyste' - i det kommunale politi, i den

kommunale forvaltning, i uddannelsessystemet. Og mange andre venter på, at det bliver deres tur. Og hvorfor blev de bandlyst? Så antallet af 'udførte opgaver' blev opnået, således som långiverne har efterspurgt. Det er meningen med den række af lovændringer, som Parlamentets relevante udvalg vedtog, komplet ligegyldige over for de dramaer, som lovene medfører.

Lovpakken er grunden til, at byråd, borgmestre og kommunale medarbejdere går på gaden og kæmper for at forsvare helt grundlæggende forhold som uafhængighed for lokalregeringen og det brød, som deres børn skal leve af.

Endnu en gang benytter jeg lejligheden til at hylde deres kamp, og erklærer, at vi er og vil forblive sammen med dem hele vejen - indtil den endelige sejr. Til omstyrtelsen af denne regering på Trojkaens nåde, denne regering, der er farlig for folket. Deres kamp, samt kampen for de ansatte i ERT [2] er en del af en bredere kompromisløs kamp for at forsvare demokratiet og den sociale samhørighed. Vi vil stå sammen med dem i deres kamp indtil den bitre ende: konsekvent, fredeligt og uden vaklen.

Samtidig ser vi statskuppet mod ERT blive fulgt op af en række andre minikup. Hvad der startede som en ulovlig og forfatningsstridig retsakt følges op af nye ulovligheder. Med et piratsignal og lemfældigt sammenstrikkede programmer af lav kvalitet udsendt fra et privat studie. Oven i købet med den latterlige absurditet - den yderste højrefløjs barbari er altid på en eller anden måde både latterlig og absurd - at man hurtigt navngav sin uhyrlighed først Greek Public Television, så bare Public Television, hvis initialer på græsk minder om de græske initialer IMF!

De ERT-ansattes kamp har nu stået på i over en måned. Og denne kamp - sammen med den solidaritetsbevægelse, der har udviklet sig - har ændret det politiske momentum.

Den har understreget det græske folks prioritering af kampen for "brød og uddannelse" [3] men også for frihed og demokrati. Den har understreget folkets gode chance for at vinde, eftersom bevægelsen har bragt treparti-regeringen til fald.

Kammerater: Den nye regering, der blev dannet efter DIMAR's (Det Demokratiske Venstre) tilbagetrækning er værre end den foregående. Og står foran at gøre værre ting, vil fortælle endnu værre løgne. Den vil kaste samfundet ud i en endnu værre nedadgående spiral og trække Grækenland mod en endnu værre skæbne. Ser man på deres gerninger blot inden for de seneste par dage, kan man nemt drage konklusionen: Denne regering er kommet - og understøttes af långiverne og Angela Merkel - for at fuldføre katastrofen.

Faktisk har regeringen ingen plan overhovedet - den improviserer bare for at tilfredsstille Trojkaen. For eksempel udtalte Kyriakos Mitsotakis (den nyudnævnte minister for administrative reformer) til en stor udenlandsk avis, at han ikke kan sove om natten, fordi han må underskrive fyresedlerne til de mennesker, der skal fratages deres job. Ligesom Olli Rehn engang fortalte os, at vi ødelagde hans weekender, fordi han var nødt til at løse Grækenlands problemer i stedet for at spille fodbold.

Kostis Hadjidakis, der er ved at udarbejde en lov, så butikkerne kan holde åbent alle søndage, undrer sig over, at folk protesterer over dette og ikke over søndag eftermiddage.

Dora Bakoyannis har udtalt, at hun er ked af bestemmelserne i lovpakken, men ikke desto mindre har hun forsikret, at hun vil stemme for den, fordi Grækenland er i en meget vanskelig situation.

Antonis Samaras erklærer, at han næsten er glad for, at vi gør det så godt, og at vi i 2014 vil være på rette vej til vækst.

Og Evangelos Venizelos kræver - i disse sparetider - med en særlig ændring af lovpakken, der vil

ødelægge folks liv - at han kan gøre brug af statsministerens fly.

Endnu en gang vil jeg gerne vende mig til den demokratiske befolkning, som satte deres lid og forventninger til PASOK som forkæmpere for forandring: Har dette Nyt Demokrati's komponent - kaldet PASOK - noget som helst at gøre med den 3. september (PASOK blev grundlagt af Andreas Papandreou den 3. september 1974) og det PASOK, der lovede forandring, national uafhængighed og social retfærdighed? Relaterer Samaras næstformand bare til noget der ligner et genfærd af det såkaldte centrum-venstre? Har dette partis politik noget som helst at gøre med det, som det lovede og forpligtede sig til?

Men tiden er ikke til tårer over tabt ære. Tiden er handling, kamp og modstand, før landet er helt og uigenkaldeligt ødelagt.

Og denne opfordring til kamp fra SYRIZA, er henvendt til alle og enhver.

Til alle de mennesker på venstrefløj - uanset hvilket parti de tilhører - som i deres liv og handling er drevet af idealerne om demokrati, social retfærdighed og socialisme - til alle demokrater og patrioter, alle dem, som stadig tror, at demokratiet er indbegrebet af et samfund af civilisation og solidaritet - til alle dem, der sætter frihed og national suverænitet over kold beregning og egoisme - til intellektuelle, til kunstnere og skribenter, som ser civilisationens Grækenland blive trukket ned og slæbt til långivernes slavemarked - til de unge, der tror, at de kan ændre verden - det er også det, vi tror.

Den er henvendt selv til de konservative borgere, der i dag føler sig krænket af den racistiske propaganda mod Grækenland, af Merkels gestik, og af Trojkaens ydmygende handlinger mod vores land.

Den er henvendt til alle dem, der siger, at det er på tide, at den demokratiske bevidsthed, den nationale årvågenhed, kærligheden til vores land og til friheden - ønsket om at slippe af med Trojkaens diktatur og 'beskytterne' - visionen om et frit og demokratisk Grækenland, som ikke kasserer nogen af sine børn, får mulighed for at forene langt størsteparten af befolkningen i en kompromisløs kamp mod autoritær undertrykkelse, forfatningskrænkelser og 'sort skærm' (som på det suspenderede nationale tv-selskab).

Lad os forenes i en kamp for at frigøre og genopbygge et Grækenland - fri af særinteresser, manglende gennemsigtighed, bedrageri, bestikkelse, kammerateri og neoliberalismens daglige barbari, som betragter demokratiet og borgerne som fjender og angriber dem, som perserne angreb Thermopylæ. [\[4\]](#)

Dette er vores udfordring, kammerater.

Alle diskussioner, forslag, uenigheder, og kontroverser på kongressen handler om dette.

Hvordan gør vi SYRIZA bedre, mere effektiv, mere klar til at styre og lede dette land skridt for skridt ud af dette morads af ødelæggelse?

Det er, hvad der ligger bag diskussionen om SYRIZA's forvandling, om dets genoplivning som et forenet parti, om partimedlemmernes rolle og om, hvordan vi sikrer partiets interne demokrati.

Der har været en masse meninger, synspunkter, bemærkninger og forslag. Dette er en reel rigdom for vores parti. Selv uenighed er en rigdom.

For vi er ikke - og ønsker ikke at være - et parti af politiske kommissærer eller af magtens

professorer - et parti med stor mund, men med små ører.

Vi lytter, lytter og lytter til hinanden - og ved hvordan vi syntetiserer og kommer videre.

Kammerater, eftersom velfærdsstaten er ved at kollapse, selvorganiserer i tusindvis af mennesker sig igennem hundredvis af sociale solidaritetsstrukturer over hele Grækenland.

Så ingen bliver ladet alene i krisen. Ingen udstødes. Dette er for alle.

Det er et folkets kollektive reaktion og EAM [\[5\]](#) (Den Nationale Befrielsesfront) kommer tilbage i vores kollektive erindring. EAM, der reddede landet fra hungersnød og organiserede den historiske, nationale modstandskamp.

I dag kommer kammerater fra Portugal, Italien, Spanien, Tyskland, Østrig og England her for at forsøge at forstå denne store selvforvaltende bevægelse.

Sociale solidaritetsstrukturer udgør områder for social støtte, udvikling af kollektiv bevidsthed og politisk aktivering.

SYRIZA blev hurtigt involveret i disse bevægelser. Hovedsagelig gennem vores medlemmers deltagelse. Med 'Den gensidige Hjælpefond', som partiet dannede, og som er finansieret af 20 pct. af vores parlamentsmedlemmers vederlag - og med kampagner i de europæiske lande, som i dag bærer politisk, social og økonomisk frugt.

Så hvad skal vi gøre som SYRIZA? Vi er nødt til at tage et yderligere skridt fremad med solidariteten.

For fødevarer:

- Med at hjælpe disse organisationer gennem store kampagner og penge, eftersom folks nød synes at stige dramatisk
- Ved politisk at forsvare 'Bevægelsen imod mellemhandlere'

For sundhed:

Der er behov for en kombination af sundhedsstrukturer og fagforeninger og for udbredelse af solidaritetsstrukturer på hospitalerne.

For boliger:

At opbygge en bevægelse mod tvangsauktioner og udsættelser. Dette kræver aktivering af alle involverede afdelinger og sektorer af SYRIZA.

Folk mobiliseres ikke blot af en politisk linje, men også af social og politisk handling. Det bør vi ikke undervurdere.

Vi skal med ildhu styrke solidaritetsstrukturerne, tage del i denne store folkebevægelse, i denne fantastiske historiske proces, som garanti for en fremtidig venstre-regering, kæmpe for en stor social transformation - for solidaritet og forandring.

Kammerater, glem ikke: i morgen indleder vores parti en ny kurs, der vil konfrontere den nuværende magtbalance og kolliderer frontalt med Trojkaens diktater.

Vi slår ind på en vanskelig vej. Foran os står en beslutsom modstander. En modstander parat til at kæmpe til den bitre ende. For hvis de taber, mister de alt: særinteresser, privilegier og adgang til magten.

Denne modstander vil følge os nøje, være klar til at drage fordel af enhver fejl fra vores side - et hvilket som helst påskud, som vi giver dem.

De vil bruge ethvert modbydeligt middel til at skade os.

Vi træder frem for at udløse store ændringer; ikke kun i Grækenland, men i hele Europa.

Vær sikker på, at ingen vil gøre os tjenester. Hverken vores fjender eller vores venner. Vennerne vil endda være vores hårdeste dommere. Nu, hvor samfundets øjne hviler på os, må vi bevise, at vi er i stand til at gøre, hvad vi siger. At vi er i stand til at regere.

Det vil blive bestemt af udfaldet af denne kongres. Om vi ved, om vi vil, og om vi kan. Og om vi er i stand til at komme ud herfra forenet og i stand til at handle i fællesskab.

Kammerater, på dette tidspunkt, vil jeg gerne tydeliggøre og rette nogle misforståelser, tilsigtede eller utilsigtede.

Først og fremmest har jeg hørt argumentet: "Hvordan kan du overhovedet beslutte for os? Hvad giver dig ret til det?" Og her vil jeg rette op på denne misforståelse. Ingen ønsker at vælge for eller har valgt at beslutte for andre. Gud forbyde det!

Det er op til SYRIZA - vores fælles hjem, det nye forenede demokratiske middel for vores medlemmer - det er op til vores kongres med 3.500 valgte repræsentanter for vore tusinder af medlemmer at træffe beslutningerne.

Kongressen - og kun kongressen - vil beslutte. Ingen andre!

Og uanset hvad kongressen beslutter, vil det blive accepteret af alle. Alt andet ville være en fornærmelse mod de tusinder af vore medlemmer, der deltog i procedurerne forud for kongressen. Det ville være en fornærmelse mod kongressen, som øverste kompetente myndighed med ret til at træffe alle afgørelser. Og det ville være en fornærmelse mod selve kernen i vores demokratiske substans og vore demokratiske procedurer, som er grundlaget for vores kollektive virke!

Jeg er villig til at tale om essensen af tingene, og jeg er villig til at tale om alting.

Lad os tale som kammerater, der respekterer hinandens meningsforskelle, men klart og åbent. Fordi vi står ved et historisk vendepunkt, der kræver klar tale.

Først og fremmest vil kongressen afgøre alle de spørgsmål, der er fremsat og diskuteret i partiets organisationer. Vores pligt er her at komme med klare svar.

Vi skal give klare tilsagn til folk om, hvad vi vil gøre, og om hvordan vi vil styre.

Vi skal sikre klare svar, klare rammer og operationelle bestemmelser for det nye politiske subjekt.

Dernæst: I denne fascinerende rejse med SYRIZA, hvor vi er på vej til vores folks store sejr - er ingen udelukket - tværtimod. Vi har ikke råd til at udelukke nogen.

Der er plads til os alle - og endnu flere - på denne historiske rejse. Der er plads til alle og ingen af os er mere lige end andre.

Vi er alle forskellige, vi er alle rige på baggrund og meninger, men vi er alle lige og alle ansvarlige over for vores medlemmer.

Jeg lyttede meget nøje til Manolis Glezos [6].

Jeg må sige, at jeg ikke blev overrasket over kernen i hans synspunkter. Men jeg blev overrasket over det tonefald, han brugte.

Manolis har haft disse de samme synspunkter siden 2003. Jeg må give ham kredit for hans konstans og vedholdenhed. Det var de samme synspunkter, han gav udtryk for under vores nationale konference i december, hvor han var åbent uenig med konferencens beslutninger.

Jeg ønsker altså ikke at foregive uvidenhed eller overraskelse. Men jeg vil heller ikke lade som jeg er ligeglad.

Manolis' tale gjorde, at jeg følte mig trist. Men den gjorde mig ikke vred. Man kan ikke blive vred på mennesker, som man elsker.

Jeg blev ked af det ikke på grund af hans synspunkter og hans argumenter, men fordi han valgte dette historiske øjeblik til at tale som repræsentant for en af vores delorganisationer.

Og jeg siger dette, fordi kammerat Manolis i vores øjne og i øjnene på den græske befolkning ikke er en repræsentant for denne organisation.

Manolis repræsenterer indbegrebet af modstandsgenerationen, den generation der kæmpede for demokratiet og som tilhørte Det Forenede Demokratiske Venstre og Demokratisk Ungdom under Lambrakis.

Han repræsenterer alt det, der hjalp venstrefløjen til at overleve forfølgelse og ulovligheder, og som i dag er båret videre som en modstandskraft.

Han repræsenterer alt det, der flyttede mange af os i løbet af vores liv og bragte os tæt til venstre og frem til visionen om et samfund frigjort fra udnyttelse.

Så lyt, kammerater og du kammerat Manolis, til et par ord fra hjertet.

Vi ærer og respekterer vores symboler.

Men vore symboler lærte os selv først, hvordan man ærer vores kamp, vores pligt og vores sandhed - i det mindste således, som hver eneste af os opfatter det og tror på det.

Og sandheden er ligger i livet selv.

Sandheden sættes af virkeligheden, som tvinger os til at reagere på de krav fra hele samfundet, der beder os om at forvandle gamle normer og sætte nye.

1.650.000 borgere overskred deres egne grænser og stemte på os for et år siden.

Det var et kæmpe skridt for dem.

De er ikke alle lige pludselig blevet hverken specialister i Syriza eller specialister i en af vore organisationer. De er ikke engang blevet venstreorienterede.

Vi skal uddanne dem og opmuntre dem til at blive mere radikale og venstreorienterede. Men når folk

overskrider deres egne grænser og kommer dig i møde, kan du ikke afvise nogen form for overskridelse og forandring, ikke nogen form for risiko eller nogen meninger, der ikke akkurat flugter med dine egne. Det kan vi ikke, fordi dette ikke handler om en fiks idé, men om en historisk udfordring, der vedrører selve livet, og overlevelse for hundredtusinder af mennesker. Det kan vi ikke, fordi det drejer sig om selve eksistensen og uafhængighed af vores land. I den situation er der ikke plads til sentimentalitet.

Hvad vi tror, må siges klart, og kongressens delegerede skal beslutte - de skal tage en beslutning vejret i dybden af sjælen, i hjertet og baseret på hele sindet.

Med fornuft.

Og dette er de simple ting, jeg forstår: Vi vil ikke vinde denne kamp, hvis det budskab, vi sender ud til de mennesker, der nu har stemt for os, og nu sætte deres lid til os, er: "Lav om på alting og kom med os".

På den måde ændrer vi intet.

Den måde, vi arbejdede, da SYRIZA havde 3% er den samme, som vi arbejder på nu, hvor vi har 30%.

Og begå nu ikke den fejl at tro, at disse mennesker er sikre støtter, eller at deres støtte kan tages for givet.

De holder omhyggeligt øje med os. De tester os. Vi vil kun få deres tilslutning, hvis vi bevæger os fremad med dristige skridt, der vil vise, at vi er fast besluttet - fast besluttet på at forandre os selv først for derefter at ændre verden.

Først skal vi sætte vores egne meninger på spil. Kun således kan vi overtale dem til at gøre det samme og til at sætte spørgsmålstejn ved deres meninger om de borgerlige partier.

Først skal vi sætte os selv på spil, for at inspirere dem til helhjertet at støtte opgøret for uafhængighed og værdighed.

Ud over det, hvad kan vi så sige til disse mennesker?

At det parti, der kalder dem ud til et arbejde for at forandre landet, består af 14 forskellige partier med 14 forskellige programmer? At vi appellerer til dem om at overlade landets rigdomme til et parti, hvis styrende organer ikke er demokratisk valgt af medlemmerne og deres kongresser? At fremtiden for landet vil blive besluttet af nogle mennesker, der ikke er ansvarlige over for folket via demokratiske valg? At de skal acceptere, at de styrende ikke er ansvarlige i forhold til partierne og dermed heller ikke over for folket?

Jeg har også hørt folk, der taler om ultimatum og om tidsplaner, der er den rene afpresning. Men hør efter, kammerater: Vi siger nej til ultimatummer og nej til afpresning.

Vi er ved at opbygge et demokratisk, pluralistisk, politisk parti med mangfoldige tendenser - og et parti med en samlet ramme for både ekstern og intern praksis.

Og da jeg ikke kan lide at gemme mig bag spidsfindigheder, så er min uenighed med Manolis forskellig fra den, jeg har med visse andre kammerater, der selvom de ønsker at fortsætte i SYRIZA, ikke ønsker at opbygge et fælles parti, men vil fortsætte med deres egne fraktioner.

I forlængelse heraf vil jeg gerne stille et spørgsmål, der ikke har med procedure at gøre, men som er politisk i sin karakter – politisk og væsentligt.

Der er dem, der siger følgende: Inden for rammerne af SYRIZA kan vi rekruttere medlemmer og derefter opbygge vores egen, separate revolutionær organisation.

På den ene side har vi SYRIZA's løse vedtægter, tendenser, lister og demokrati. På den anden side har vi vores demokratiske centralisme og interne disciplin

Dette, kammerater, kan ikke accepteres.

Og det er ikke et spørgsmål om formulering eller vedtægter – det er et spørgsmål om politisk enighed og forståelse. Det er ikke et spørgsmål om tidsplaner eller falske tilbud. Det handler om indhold.

Enten er vi alle bundet af SYRIZA's vedtægter - og derfor også af rammerne for SYRIZA, og så kan vi have tendenser og organisationer og tendenser og fraktioner, og hvad vi ellers vil, men indenfor SYRIZA. Eller også er vi bundet af vores egne fraktionsvedtægter og kun af dem, og så kan vi glemme hele projektet.

Det er klar tale. Og klare forpligtelser.

Tillad mig også at korrigere en anden misforståelse.

Når vi taler om fællesskab, så taler vi ikke om partiprogrammer. Eller om retten til at udtrykke en anden mening. Vi taler ikke om den ret til at danne fraktioner eller forsvare dem, som er nedfældet i vedtægterne. Ingen kan blive frataget retten til at danne sådanne fællesskaber af ideologisk art, eller retten til at udgive egne publikationer og til at udføre sit eget ideologiske arbejde. Disse ting skal stadigvæk eksistere og kan udgøre væsentlige inspirationer til fællesskabets ideer og ideologiske valg.

Hvilket betyder, for nu at sige det helt klart, at hvis nogen af de medlemsorganisationer, der ikke har valgt at ophøre som selvstændige organisationer føler, at deres ideologiske valg ikke kan ske frit i Syriza, så har de ret til at søge støtte til deres synspunkter gennem selvstændige kollektive aktioner.

Men de er samtidig forpligtet til at gøre det klart, at de står inden for SYRIZA's rammer. Og at de er bundet af både de fælles og deres egne vedtægter og vedtagelser.

Lad mig opsummere: Et medlem, én stemme. Ingen privilegier, ingen undtagelser. Afsættelighed, ansvarlighed, demokratiske rammer. Politisk enighed om, at vedtægter og kollektive politiske beslutninger i SYRIZA binder os alle.

Dette er ikke et ultimatum – det er en række selvindlysende forpligtelser. Forpligtelser, der tydeligvis skal have en rimelig tid - nogle måneder - til at blive fuldt implementeret, og udformet i alle tekniske detaljer. Men så vidt angår principperne – så tager implementeringen ikke bare tid, den kræver også mod og dedikation. Mod til at beslutte det hele – her på vores kongres. I fællesskab.

Vi skal have alle med på denne fascinerende rejse. Vi skal lægge fra land. Vi skal begive os ud på åbent hav. Sammen. Og ingen skal beslutte det her for andre. Vi skal bruge kongressen til beslutte i fællesskab, hvordan vi vil bevæge os videre. Fordi vi alle sammen er ligeværdige medlemmer af denne historiske første kongres for SYRIZA.

Og så et svar til vores elskede Manolis' afgørende spørgsmål: "Vi vil ikke ændre os - men hvad vil du gøre"?

Jeg svarer: Hvad du, Manolis, kommer til at gøre - som du altid har gjort i dit liv - er, hvad du tror på, og mener er rigtigt. Ingen vil pådutte dig noget.

Der er kun én ting, vi kan gøre: Vi kan træffe vore kollektive beslutninger sammen.

Og uanset hvad disse beslutninger måtte være, så er det dette, jeg har tænkt mig at gøre mandag morgen: Jeg tager jer med til de afskedigede ansatte i kommunen for at kæmpe vores kamp, til ERT's bygning, til de fattige kvarterer i Athen, til de industrielle områder med arbejdsløshed, til guldminerne i Halkidiki, til vores øde landsbyer - sådan at vi kan gå sammen gennem hele Grækenland. For at kæmpe og for at udsende denne besked: På trods af vores uenigheder, er vi her. Vi er forenet om det samme mål. Vi er her for at stoppe denne orkan af notater og diktater. Vi er her sammen for at redde landet og folket fra katastrofen og for at genopbygge vores land på en solid basis af social retfærdighed, uafhængighed, folkelig suverænitæt og værdighed.

Kammerater! Vi kan vinde, og vi skal vinde. Vi vil bevæge os fremad skridt for skridt. Sammen. Og du bør vide, at du bør være stolt af frugten af vores kamp indtil - og berørt. Og så skal I vide én ting: Vi har ikke sunget vores bedste sange endnu. Dem vil vi synge i fremtiden. Sammen.

Tak for det, kammerater!

Indledende tale af formanden for Syrizas parlamentsgruppe, Alexis Tsipras til SYRIZA's første kongres den 10. juli 2013.

Kammerater!

Mænd og kvinder, forkæmpere for demokrati og social retfærdighed. Jeg er glad for at vi mødes til denne kongres fuld af glæde og nyskabelse. Velkommen til dette historiske møde for venstrefløjen og for dette land.

En kongres, hvoraf der vil udspringe et nyt og stærkere SYRIZA, der ønsker og er i stand til at påtage sig ansvaret for den store omvæltning, men også for genopbygningen af vores land.

En kongres, der vil komme til at stå som et vartegn, et udgangspunkt i vores bestræbelser på at genopbygge udsigterne og fremtiden for vores folk og vores land. Og til at bygge alt dette på fast grund.

Kammerater!

Siden sidste valg i maj, som dramatisk ændrede den politiske billede, har der svævet en ånd over Grækenland: Ånden fra SYRIZA og venstrefløjen, der formår at forene vores folk i en bred front for forandring og sejr.

Alle de gamle kræfter i landet, alle de gamle kræfter i den gamle verden, der er ved at svinde hen, har forenet sig i en uheldig alliance for mane denne ånd i jorden.

Parterne af i går, der er ansvarlige for den knibe, som landet befinder sig i, der sejlede økonomien på i klipperne, det ekstreme højre med Samaras og Vouridis, opportunisterne under Venizelos, nynazisterne fra Gyldent Daggrø [\[7\]](#), mediebaronerne og de finansielle interesser, skatteunddragere

fra de forskellige lister, og dem, der har røvet offentlig ejendom sammen med de internationale lånehajer - de er gået sammen alle sammen for at konfrontere os. Fordi de ser, at deres dage ved magten er ved at være talte. Fordi de frygter SYRIZA. Men mest af alt fordi de frygter folkets magt og demokratiet i sig selv.

De frygter, at vores folk vil sætte en stopper for deres almagt. Og de frygter os, selvom vi hverken har deres penge eller deres magt, selvom vi ikke behersker medierne, så vi kan forme folks opfattelse eller har deres forbindelser med internationale magtcentre. De frygter os, fordi vi har de mest kraftfulde våben af alle - et våben de ikke kan slå.

Vi har rene hænder, et åbent sind og et stor hjerte. Vi er styrket af Grækenlands kærlighed og vores folks tillid. Vi har retfærdigheden på vores side, og vi er ikke afhængige af nogen. De frygter os, fordi vi ikke bare kæmper for os selv. Fordi vi kræver noget for alle. Fordi vi kæmper kun for fællesskabet og ikke for os selv.

Nemlig - og den styrke kan de ikke slå eller tage fra os. Uanset hvor magtfulde de så må se ud.

Op imod al deres teknik og deres rådne magtmekanismer, op imod deres privilegier og deres gamle verden, sætter vi styrken i vore ideer, vores demokratiske mobilisering og vores plan for en genskabelse af vores land. Og mest af alt står vi imod i kraft af den uovervindelige magt, som folket har givet os. Folket er den uovervindelige bølge, der vil feje dem væk.

Det er baggrunden for, at vi er samlet her i Athen i dag, til denne historiske kongres, der handler om demokratisk nyskabelse.

Venstrefløjsfolk fra alle generationer, demokrater og patrioter fra forskellige politiske baggrunde, forskellige traditioner, forskellige overbevisninger, har formuleret, hvad hele det græske folk og det græske arbejdsmarked forventer af os:

De forventer en stålsat tro og en vilje til at påtage os ansvaret for at bekæmpe Trojkaens tyranni og de traditionelle partiers korrupsion. De forventer, at vi er i stand til at regere landet i dets sværeste øjeblik i moderne tid. De forventer at vi genopretter demokratiet, den nationale uafhængighed og værdigheden for det græske folk.

Det er på denne opfordring - på opfordring fra den demokratiske venstrefløj - at vi er til stede her i dag, mænd og kvinder, os alle sammen. Og her er vi alle lige. Ingen skal holdes udenfor. Veteranerne fra den nationale modstandsbevægelse - kammeraterne fra Den Forenede Demokratiske Venstre og Lambrakis' Demokratiske Ungdom - kæmperne fra den anti-diktatoriske kamp - veteranerne fra omvæltningen i 1974. Sammen med en velsignelse af bevægelser - gamle som nye. Fagbevægelsen, de første spæde urbane bevægelser, de feministiske organisationer, miljøgrupperne og menneskerettighedsbevægelserne.

Sidst men ikke mindst de mennesker, der har været ansvarlige for den teoretiske rigdom i de senere år gennem af antiglobaliseringsbevægelser, det europæiske og græske Sociale Forum, anti-racistiske bevægelser og organisationer, samt det europæiske Venstreparti, der er opstået som en pålideligt alternativ kraft i Europa.

Vi er alle med her, mænd og kvinder.

Og det er ikke tilfældigheder, der har bragt os sammen.

Vi er børn og børnebørn af dem, der - i de første leveår af arbejderbevægelsen - satte fokus på kommunen og på arbejderklassens frigørelse.

Vi er børn og børnebørn af dem, der under Metaxas diktatur kæmpede for demokrati, selv om de blev dømt fredløse, fængslet eller sendt i eksil.

Vi er børn og børnebørn af dem, der under den tyske besættelse med deres patriotisme og deres blod skabte den nationale modstandsbevægelses mirakler.

Vi er efterkommere af det store demokratiske flertal af det græske folk, som levede i årevis i frygt og terror efter verdenskrigen - dem der deltog i de store kampe for demokratiet. Vi bærer på arven efter dem, der bekæmpede obersternes diktatur - der kæmpede dengang for brød, uddannelse og frihed.

Det er, hvem vi er.

Vi er kommet en lang vej, men vi vil endnu længere.

Og hvert eneste øjeblik, ved hvert sving på vejen, der ved vi, hvis side vi er på, og hvor vi er på vej hen. Vi går ikke på kompromis - vi forhandler ikke.

Men hvad der gør os helt anderledes, er ikke kun vores rødder og vores humanistiske, frigørende ideologi. Det er vores værdier, vores uselvished. De samme værdier, som det er værd at leve for, at ofre sig for. Sådan som tusindvis af andre har gjort i vores land og ude i verden. Dette gør os anderledes.

For os er politik ikke en profession, og magt ikke vores bytte. For os er politik et middel for folket til at skabe klarsyn og et bedre liv. Vi ved fuldt og helt, at magten ikke tilhører os. Vi ved, at al magt kommer fra folket og tilhører folket.

Vi har et hjemland, vi har rødder, men vi ved, at vores interesser bestemmes af befolkningens interesser og Grækenland. Vi står på deres side, der ønsker at gøre verden stor uden at erobre den. Vi ønsker forandring.

Kammerater!

Den stiftende kongres for det nye, forenede og demokratiske SYRIZA finder sted i den mest afgørende tid, men på det helt rigtige tidspunkt.

Som folk siger: Lidt tidligere ville have været for tidligt, lidt senere ville have været alt for sent.

Vores kongres finder sted lige til tiden - i det øjeblik hvor vores land strækker ud imod os. På det tidspunkt, hvor der er brug for store politiske forandringer. Hvor der er brug for en venstreorienteret regering, der med Syriza i spidsen kan sætte en stopper for Trojkaens diktatur og truslerne mod demokratiet.

Tiden er inde til at tage det store spring fremad. Og til at forpligte os kollektivt overfor Grækenlands mænd og kvinder - forpligte os på vores mål og intentioner. Tiden er inde til at fortsætte med føre vores kongresvedtagelser ud i livet og gøre dem til en politisk forpligtelse til det græske folk og græske samfund.

Vi er alle klar over omfanget af den historiske ansvar, der tilfalder os. Et ansvar, der først og fremmest drejer sig om at redde landet fra social ødelæggelse, om at genoprette den sociale tillid, om at genopbygge de sociale institutioner og om at stoppe plyndringen af fællesskabet.

Det græske samfund står i dag over for en udfordring og et kritisk, absolut valg. Samfundet står ved

en historisk skillevej. Samfundet kan enten vælge at annullere de forbryderiske, økonomiske aftaler eller at fortsætte med at respektere dem. Vi kan enten vælge vejen til demokratisk vækkelse eller vejen til et indskrænket demokrati. Enten vejen til social retfærdighed og social frigørelse eller vejen præget af hensyn til særinteresser og bankernes dominans. Vi kan enten vælge stolthedens vej eller vejen til frivilligt slaveri.

Vores ansvar er grundigt at beskrive og organisere den første vej og overbevise det store flertal af det græske folk om, at i vores plan for landet er der et sted for hver underprivilegerede og dårligt stillede borger, for alle de mænd og kvinder, der er blevet ramt af Trojkaens barbari. Opsigelsen af hele Trojkaens grundlag og en genforhandling af låneaftalen er det grundlag, hvorpå vi bygger en køreplan for krisebekæmpelsen.

Vi har for nylig lagt vore programmatisk retningslinjer frem for det græske folk.

Og dette er, hvad vi vil kæmpe for:

For et demokratisk Grækenland med social retfærdighed.

- Vi forpligter os til radikale ændringer i det politiske system.
 - Folkeafstemninger når det er nødvendigt, fordi folk skal deltage i vigtige beslutninger.
 - Direkte forholdstalsvalg, hvor alle stemmer har samme værdi.
 - Tidsgrænser for medlemskab af Europa-Parlamentet, fordi det ikke bør være et job at være parlamentsmedlem.
 - Afskaffelse af loven om ministeransvar - for med SYRIZA i regeringen vil der ikke blive begået noget ulovligt.
- Vi forpligter os til en demokratisering af medierne.
 - Godkendelsesprocedurerne ved lederansættelser skal lægges om, så lederjobbet kræver en ren vandelsattest. Kanalbosser skal ophøre med at være de eneste lukkede stillinger i landet.
 - Støtte til journalistiske kooperativer og godkendelse af sociale organisationer og sociale aktører, fordi nyhedsrapportering ikke bør være styret af profithensyn.
 - Sikring af et juridisk neutralt driftsgrundlag for det nationale nævn for radio og tv.
 - Og - selvfølgelig - genoprettelsen af et offentligt ejet og kontrolleret radio- og tv-spredningsselskab (ERT)

Med SYRIZA i regeringen, vil et offentligt ejet TV ikke længere være et hadeobjekt, men en vigtig faktor på mediescenen.

Regeringen bryder loven. Og vi spørger: Er der ikke en offentlig anklager, der kan holde visse ministre ansvarlige for ERT's sorte skærm?

- Vi forpligter os til radikal ændringer i den offentlige administration og velfærdsstaten.
 - Afskaffelse af Kallikratis lov og overførsel af midler og ansvar til lokale myndigheder
 - Regionalstyret skal fungere som centre for økonomisk udvikling og kommunerne skal deltage på lige fod i udformningen af velfærdsstaten.
 - Offentlig ejendom vil ikke længere blive solgt fra, men overdraget til sociale kasser og fonde, således at vi kan genoprette den ejendom, som blev hærget af PSI.
- Vi forpligter os til at bekæmpe arbejdsløsheden og beskytte de arbejdsløse.

- Gennem intervention i konkursloven
 - Gennem opgivelse af de nye regler om lettere afskedigelser i den private sektor.
 - Gennem ophævelse af afskedigelser i den offentlige sektor.
 - Gennem etablering af en regel om, at den, der bliver subsidieret af offentlige midler - hvad enten det er græske eller europæiske- er forpligtet til at skabe nye arbejdspladser.
 - Ved at sikre mulighederne for øget efterspørgsel fra de mindre privilegerede klasser. Det gør vi, fordi hver eneste euro forbrugt af de fattige stimulerer økonomien. Det er ikke dem, der hamstrer, ikke dem der sætter pengene ind på bankkonti i Schweiz, og fordi ingen fattige mennesker kan findes på Lagarde listen.
 - Og selvfølgelig forpligter vi os til at styrke den sociale økonomi og de sociale solidaritetsstrukturer.
- Vi forpligter os til omgående foranstaltninger til at afbøde fattigdom.
- Med en ny "seisachtheia"[\[8\]](#) (gældsslettelse) for overbebyrdede husstande.
 - Med reduktion af skattebyrden på de fattige
 - Med programmer for "boliger til alle" og "mad til alle".
 - Gennem sikring af adgangen til basale varer som energi, vand, telekommunikation, medicin og transport.
- Vi forpligter os til den produktive genopbygning af Grækenland.
- Fordi væksten ikke er mulig med all-inclusive turisme, der ikke hjælper de lokale økonomier, og heller ikke med 23% moms på mad og drikke
 - Fordi vækst ikke skal betyde, at man ødelægger Halkidiki for at favorisere dem, der i forvejen er begunstiget. Fordi med SYRIZA i regeringen, vil fædrelandet blive frelst. Det vil ikke blive ødelagt. Miljøet vil blive beskyttet.
 - Væksten er ikke mulig uden offentlige banker, der vil hjælpe store udviklingsprojekter, små og meget små virksomheder.
 - Væksten er ikke mulig med øde landbrugsområder og landmænd, der finder det umuligt at producere, og med landbrugsbanken i hænderne på private interesser.
 - Fordi man ikke kan skabe vækst ved at tigge - og fordi det at sælge ud af værdierne selvfølgelig ender i en fiasko.

For eksempel forsøgte Samaras længe at sælge det offentlige gasselskab. Var det lykkedes, havde det ikke hjulpet væksten. Men væksten ville blive hjulpet, hvis græske virksomheder og husholdninger var sluppet for en 30 % stigning på gaspriserne. Hvilket statsministeren naturligvis end ikke ville høre om. Vi på den anden side gider ikke høre mere om hans fiasko. Hvad vi gider høre på, er husstandenes og virksomhedernes kritik af, at mellemmand kommer og går på Maximou [\[9\]](#). Den praksis ønsker vi standset. Og det er vores forpligtelse. Det vil vi søge folkets mandat til, og når vi har fået det, vil dette mandat ikke være til forhandling. Det skal både Angela Merkel og Wolfgang Scheuble lære at respektere.

Kammerater!

Efter mere end ti års fælles arbejde inden for rammerne af vores enhedsorganisation SYRIZA, er vi nu nået frem til et historisk øjeblik - til et gennembrud i forlængelse af vores historie. Som digteren Giannis Ritsos sagde: "Det var værd at leve, fordi vi mødtes." Det er værd at mødes, så vi kunne give håb og skabe udsigt for vores folks kamp.

Denne storslåede samling af forskellige politiske strømninger, organisationer, partier, og tendenser på venstrefløj, er ikke og har aldrig været et resultat af nogle opportunistiske bureaukratiske processer.

Den blev krævet og skabt af det græske samfund.

Det var de hundreder af tusinder af arbejdende mennesker, der tog SYRIZA ved hånden og førte os frem til at blive den førende kraft, der vil påtage sig opgaven med at redde det græske samfund ud af den økonomiske og humanitære krise.

Det var dem, der pålagde SYRIZA opgaven med at se tingene på en anden måde.

Indtil da, havde partier og organisationer på venstrefløjen analyseret den neoliberale politik og organiseret samfundets modstand, og man havde udøvet kontrol og formuleret kritik. Men vi kunne sige det med en omskrivning af Marx's berømte ord: Målet er ikke at kritisere den ufolkelige politik, målet er at ændre den. Målet er at gennemføre en ny demokratisk model for politisk, socialt og økonomisk demokrati sammen med det græske folk.

Selve dannelsen og udviklingen af SYRIZA udgør i sig selv en strålende demonstration af, hvordan man i nutiden kan forvalte og videreføre den historiske venstrefløjs store strømninger i fællesskab. Det tog tid, det krævede forsøg, det kaldte på social handling og det krævede frontdannelse. Alt dette er blevet prøvet af over tid.

Men det er lykkedes at overvinde alle forhindringer, alle mistanker, og alle misforståelser. Og i dag er et fællesskab af alle strømninger på venstrefløjen besejlet med etableringen af en ny politisk kraft. Her mødes den nye tids "kollektivt intellektuelle", der er klar til at forlade egoisme, historisk retfærdighed, ideologisk renhed og den absolutte sandhed. Parat til at blive et moderne pluralistisk og demokratisk masseparti, hvis eneste historiske retfærdiggørelse vil være baseret på tillid og aktiv støtte fra de arbejdende klasser.

Kammerater!

SYRIZA's modne forvandling til et demokratisk masseparti er ikke kun et internt anliggende for os selv, men en stor nødvendighed for folket. Vi skal stå fast mod en politisk-økonomisk blok, der er determineret på ikke at opgive noget af det, de har opnået i alle disse år gennem deres dominans. Vi står med pligten til at konstruere en ny kraftfuld, beslutsom, samlet politisk kraft for masserne.

SYRIZA og dets medlemmer skal være det afgørende instrument til at sikre, at arbejderklassen repræsenteres på en mere ægte måde.

Jeg har sagt mange gange, at SYRIZA ikke skal være et parti ligesom alle de andre. Fordi for os partiet er ikke et mål i sig selv. Partiet er ikke identisk med sine bureaukratiske strukturer. Partiet er ikke et springbræt for den sociale udvikling for nogle få, begavede enkeltpersoner. Partiet skal ikke fungere som et "bekvemmelighedsflag" for personlige strategier eller for en lille gruppes strategier. Partiet skal være et hjem for enhver lønmodtager, for samtlige arbejdsløse og for alle mænd og kvinder i landet.

Partiet vil ikke lade nogen kæmpe sig gennem krisen alene.

Det parti, vi er ved at opbygge, er det kollektive udtryk for underklassen, de dårligst stillede og for de arbejdssomme masser. Det skal være et brugbart værktøj for dem baseret på integration af radikal social teori og de sociale kræfter i arbejdsverdenen. Og gennem direkte demokratiske processer med lighed for alle, forvandler vores diskussioner sig til et politisk program til fundamental ændring af samfundet.

Forskellige synspunkter kan ikke skræmme os. De er vores rigdom.

Det parti, vi ønsker, er dybt demokratisk, og en demokratisk kollektiv aktør "lader alle blomster blomstre". Samtidig med at vi baserer os på sammenhold, uselvskhed, respekt og bevidst disciplin.

Det parti, vi ønsker, rummer også en aktiv selvkritik af partimodeller, som vi alle bærer i vores sind historisk. Hver af os ud fra vores respektive baggrund.

Derfor afviser vi tanken om et parti præget af bureaukratisk centralisme. Vi skal ikke danne et kartel, vi skal arbejde politisk. Derfor afviser vi tanken om en kontraherende stat. Ja, vi er modne til at springe helt til himlen og modne til at stifte et parti for hele samfundet, et medlemmernes parti, et parti for de dårligst stillede og for dem, der virkelig har brug for det parti til at støtte deres interesser.

På dette tidspunkt vil jeg dog gerne fremhæve et emne- som efter min mening ikke blot står centralt i diskussionen frem til nu og gør det også i fremtiden - der handler om noget helt centralt: Spørgsmålet om hvem der er medlemmer af SYRIZA.

Vi er alle næsten uden undtagelser enige om det, og det er et krav fra et stort flertal, at vi opbygger SYRIZA ved medlemmerne. At opbygge SYRIZA ved medlemmerne betyder, at SYRIZA er demokratisk og rummer mange tendenser - at vi giver plads til alle synspunkter, og vi giver alle synspunkter - uanset om de er individuelle eller kollektive - mulighed for at blomstre. Det betyder også, at vi fortsætter og udvikler traditionen fra det radikale venstre for at diskutere og syntetisere. Det betyder at alle har ret til at kontrollere, ret til at være uenige. Alle medlemmer i fællesskab og hvert enkelt medlem for sig selv.

Men når vi taler om et parti der består af sine medlemmer, kammerater, så fremhæver vi - og vi er nødt til at fremhæve - ikke bare medlemmernes rettigheder, men også de forpligtelser der følger med at være medlem af SYRIZA.

Når vi altså taler om partimedlemmer, der er dedikeret til opgaven med store samfundsomvæltninger, voldsom virksomhed og voldsomme forandringer - det kolossale arbejde som venter SYRIZA.

I det perspektiv kammerater, kan vi ikke acceptere medlemmer med begrænset ansvar, eller medlemmer, der behandler partiet som et sted, hvor de kan sprede politisk uro.

Et SYRIZA der tilhører medlemmerne vil ikke eksistere, hvis vi ikke beslutter, at medlemmerne af SYRIZA skal være medlemmer med alle de rettigheder og forpligtelser, som den slags medfører, og hvor der ikke skelnes mellem personer.

Dette er et dybt demokratisk princip og er i overensstemmelse med venstrefløjens etos og dens historiske udvikling - ligesom det er i overensstemmelse med venstrefløjens karakteristiske tradition.

Medlemmerne af SYRIZA bør have al den magt og alt ansvar. Således skal vi stifte et SYRIZA for medlemmerne. Men de skal også have selvindlysende lovmæssige forpligtelser.

Kammerater!

SYRIZA for medlemmerne, men også SYRIZA for samfundet - noget der i dag er mere nødvendigt end nogensinde. Det er det, fordi dynamikken på den politiske scene i dag er defineret af tre poler: Nyt Demokrati (ND), der hælder mere og mere mod det ekstreme højre, den pol der udgøres af den fascistiske trussel, og den pol der defineres af SYRIZA og det bredere politiske og socialistiske venstre.

Forsøget på at formulere en modsætning til ND - i et forsøg på at forløse det progressive perspektiv i partiets navn - synes at være slået totalt fejl.

Den opfattelse, at Trojkaens diktater kan gennemføres med social følsomhed og "en rød tendens" - der har været repræsenteret hovedsageligt af DIMAR og sekundært ved PASOK - har vist sig at være usund og urealistisk. Fordi de har taget deres udgangspunkt i den misforståelse, at Trojkaens diktater og de regler, som er udsprunget heraf blot er ren teknik. Men diktaterne er uden diskussion en køreplan for den nyliberale chokterapi, som ikke kun stiller spørgsmålstegn ved, men aktivt nedbryder alle rettigheder.

Det kan ikke gennemføres uden forskellige former for politisk og forfatningsmæssig afsporing.

Det seneste år har demokratiet i Grækenland været nødlidende, forfatningen er blevet reduceret til et værdiløst stykke skrammel, og selv den elementære typiske magtadskillelse er blevet annulleret.

Samaras ledere og teamet omkring ham ved udmærket godt, at stabiliteten af regeringen afhænger fuldstændigt af, at han følger ordrene fra långivere og de indgåede aftaler. Derfor er han nødt til at videreføre sin autoritære, anti-konstitutionelle praksis og sin kvælende begrænsning af demokratiet. Deres ideologiske grundlag er tilbage på sporet fra borgerkrigens højrefløj og udviser en tidligere uset og historisk urimelig revanchisme imod venstrefløjen og resten af samfundet.

Det aktuelle ND's hyklere har ikke fjernet alle spor af den tradition, som blev skabt af højrefløjen i den store omvæltningsperiode - en tradition for "radikal liberalisme" og borgerlig parlamentarisme - og dette er med til forvandle deres parti til en hybrid af den højreekstremistiske nyliberalisme, som særinteresser og storkapital ønsker at støtte.

Imod denne fremspirende »sorte front", som blev så levende og symbolsk manifesteret på vores "sorte" tv-skærme, må vi danne en hegemonisk program til forsvar for politisk demokrati og økonomiske, sociale og individuelle rettigheder.

Vi skal blive den politiske repræsentant for en bred folkeligt social alliance, der vil omfatte alle de traditionelt fattige såvel som dem, der er blevet fattige for nylig.

I denne sociale front, må vi ikke glemme - og må vi ikke ignorere - de andre politiske kræfter på venstrefløjen. Hovedsagelig KKE [\[10\]](#).

Det er utænkeligt, når arbejderklassen bliver voldsomt og koordineret angrebet af kapitalen, at disse kræfter på venstrefløjen ikke bliver forenet. Det er også utænkeligt, at folkets kamp skal skuffes blot på grund af smålige partihensyn. Navnlig fordi det - blot fra et andet perspektiv - bekræfter påstanden om, at der kun er den ene barbariske vej, som dikteres af Trojkaen.

Trojkaens diktat er ingen nødvendighed. Trojkaens diktater handler om et massivt angreb fra kapitalen på de rettigheder og de resultater som arbejderbevægelsen og folket har opnået - resultater der var et resultat af kamp og blev forsvaret i årevis, også inden for rammerne af det kapitalistiske system og det borgerlige demokrati. Trods det var det også progressive resultater.

Afskaffelsen af disse resultater er et alvorligt slag mod de progressive kræfter på arbejdsmarkedet. Hvis vi ikke alle kæmper imod dette tilbageslag, så vil det medføre dramatiske konsekvenser. For det er en historisk lære, at den slags tilbageslag aldrig før har ført til progression og forandring.

Derfor er der brug for et fortsat KKE lederskab i kampen mod Trojkaens diktater, i at danne en bred front mod de barbariske diktater. Alt andet markerer en ahistorisk og urimelig tilgang til virkeligheden. Men intet politisk lederskab kan tillade sig at ignorere det enstemmige budskab fra

sin basis i for lang tid. Budskabet fra arbejderklassen, de arbejdsløse og de fattige masser.

For os har KKE altid haft og vil altid have sin plads i en demokratisk klassefront. Og i den nødvendige fællesfront for alle kræfter på venstrefløj. Lige så meget som de har haft og har en plads i forsvaret af demokratiet og i modstanden mod alle stormløb og al politisk tåbelighed.

Dagen efter en stor valgsejr for folket vil vi - uanset om vi er i stand til at danne en regering - henvende os til alle kræfter på venstrefløj for at vi sammen kan lede landet og folket frem imod en lys fremtid efter Trojka-diktaterne. En fremtid med demokrati, folkets suverænitet, national uafhængighed og værdighed.

Her fra vores historiske kongres ønsker vi at rette en generel opfordring til alle de demokrater, der efter overgangen støttede kravet om forandring og satte deres lid til det moderne PASOK. I dag står disse mennesker og ser med forundring, hvordan Venizelos' parti er ved at blive omdannet til en del af højrefløj i samarbejde med det yderste højre.

SYRIZA appellerer til alle disse mennesker - ærlige mennesker, der lider under denne voldelige klassekamp - om at samle omkring venstrefløj i kampen for genoprettelsen af demokrati og politisk værdighed. Tiden er inde til atter at finde sammen. Vi er forenet af vores fælles værdier og vores oprigtige engagement, og vi vil aldrig svigte disse værdier.

Det kan godt være, at græske venstreorienterede og græske venstrefløjspartier har lavet en masse fejl. Men de har aldrig svigtet troen på og deres dedikation til demokrati, folkelig suverænitet, national uafhængighed og social retfærdighed.

Fra denne kongres appellerer vi endelig til alle de borgere, der aldrig har tilhørt venstrefløj, men som føler sig inspireret af den politiske liberalisme. I må se de problemer, som dette demokratets hjemland oplever på grund af regeringspartiernes åbenlyse flirt med Gyldent Daggrø og andre på den yderste højrefløj. Venstrefløj og navnlig vore egne nærmeste på den radikale venstrefløj er de eneste kræfter, som altid har respekteret og altid til døden har forsvaret den enkeltes ytringsfrihed og deres livsbetingelser. Alle, der forstår omfanget af truslen mod demokratiet, kan roligt give deres tillid til SYRIZA.

Det skal de gøre ikke nødvendigvis fordi de er enige med vore positioner på økonomien eller den politiske situation. De skal gøre det, fordi SYRIZA er den eneste politiske kraft i dag med udsigten til at vinde magten, der kan garantere de individuelle rettigheder over for den damptromle af en autoritær magt, der er ved at suspendere selv grundelementerne i det borgerlige demokrati.

Kammerater!

Historien har igen sat os til at kæmpe mod dem, der fører Grækenland til elendighed, til en autoritær styreform og frem imod opgivelse af national suverænitet og identitet.

De er Trojkaens Grækenland. De står for dekadence, tilbageskridt, underdanighed overfor Merkels mindste vink og for ultranationalisme. De repræsenterer underkastelse som den eneste mulighed, fattigdom som det eneste mulige valg og afskaffelse af rettigheder og friheder som en national nødvendighed.

Men vi er Grækenland af i morgen. Vi ønsker at annullere diktaterne, vi sætter en stopper for den politiske underkastelse, vi kæmper imod ydmygelse, og ødelæggelse.

Vi står for et demokratisk Grækenland for alle dem, der nægter at acceptere det, der fremstilles som uundgåeligt og nødvendigt. Vi arbejder frem imod national genopbygning og genopretning.

Vi er Grækenlands intellektuelle. Vi står for skabelse og for kunst. Vi beskytter tankerne og dialektikken. Og selv i de sorteste timer vil vi sørge for at holde civilisationens fakkel højt.

Vi er det Grækenland, der vælger frihed, demokrati, værdighed og social retfærdighed. Og vi forstår at kæmpe for alle de ting, der er alfa og omega for vores nationale og personlig identitet.

Vi er dem, der kan og vil ændre Grækenland.

Dette er den politiske, sociale og klasse-mæssige konflikt af i dag, hvis resultat vil afgøre livet for alle mennesker i de kommende år. Og det betyder også, at vi alle står midt i en række store og afgørende dilemmaer:

Aftaler eller demokrati.

Trojkaens diktater eller social retfærdighed.

Trojkaens diktater eller national uafhængighed.

Og i sidste ende kan alle disse dilemmaer opsummeres politisk i et enkelt, hvilket mangedobler vores ansvar:

Trojkaens diktater eller SYRIZA!

Kammerater!

Vi har en plan.

Vi har et program.

Vi ved, hvilket Grækenland vi ønsker, og hvilket Grækenland vi fortjener at få.

Det eneste spørgsmål er dette: Kan vi gøre det? Kan vi vinde denne kamp?

Svaret er kun ét ord: JA!

Ja, det kan vi, fordi vi først og fremmest dybt, fast, uden vaklen tror på, at folket kan gøre det.

Det var de i stand til under langt barskere forhold før i tiden.

Det var de i stand under tider med slaveri.

Det var de i stand til under den tyske erobrers støvlesål, dengang hvor ordet *frihed* betød døden.

Også i dag vil folket kunne ændre sin skæbne.

Og det kan vi også, der får vores magt fra folket.

Fordi folkets vilje er vores magt.

Fordi vores politik er styret af etik.

Fordi vi sætter folkets behov før de krav, långivere stiller.

Fordi vi sætter demokratiet over Trojkaen.

Og fordi vi sætter modstand over frygt.

Vi vover at erklære, at vi kun anerkender én gældsforpligtelse: Vores gæld til det græske folk - vores forpligtelse til at kæmpe for deres overlevelse, værdighed og rettigheder. Punktum.

Hvis der er nogen, der tror, at vi vil trække os tilbage fra denne røde linje, så ved de ingenting.

Hvis der er nogen, som tror, at vi vil afstå fra vores krav om en fornægtelse af Trojkaens krav, så ved de intet om vores politik og vores vilje. Så ved de ikke, hvem de har med at gøre.

Vi kan gøre det, kammerater, fordi vi ikke vil være alene i denne barske kamp. Dette vil ikke være en kamp ført af en oplyst fortrop, der har færdige løsninger og svar på alt. Det vil være en kamp kæmpet af de millioner af grækere, som med SYRIZA's sejr vil få et værdifuldt fodfæste for deres kontraangreb. Det vil være en kamp for alle folkeslag i Sydeuropa, som med en sejr for SYRIZA vil se omstyrtelsen af en politik, der hidtil er blevet fremstillet, som om den var den eneste mulige. Det vil være en kamp for alle folk i Europa, der nu kan se, at deres tur kommer efter det græske eksperiment.

Så vi vil ikke være alene i denne kamp. Vi vil få støtte og hjælp fra det store flertal af befolkningerne i Europa, ligesom vi vil få støtte fra den offentlige mening i hele verden.

Fordi de så vil se, at der i mindste er én regering i Europa, der stiller spørgsmålstegn ved den kurs, som leder frem til en europæisk katastrofe. Fordi de så vil se et folk og en regering, der er fast besluttet på at åbne nye veje på vegne af alle nationer i Europa. Med hårde og kompromisløse forhandlinger om gælden. Med det formål at slette en stor del af gælden, med tilføjelse af vækstklausuler og en fastfrysning af lånerenten og tilbagebetalingen. Med en stærk alliance mellem landene i Sydeuropa. Med det mål at få vedtaget en international konvention om statsgæld, svarende til London-aftalen om den tyske gæld i 1953.

Disse politiske udmeldinger, der måske lyder som utopi lige nu, vil forvandles til social magt og få mere international støtte, når SYRIZA kommer ud af et valg som et flertalsparti, og når venstrefløjen danner en ny regering.

Og ved I, hvis holdninger viser, at de tror på SYRIZA? Hvem der frygter SYRIZA? Angela Merkel og dem der er skyldige i det, der gøres lige nu. De ved, vi er deres vigtigste modstander. De behandler os som deres vigtigste modstander. De gør deres bedste for at bagtale os, at bagtale os som opportunister, og for at sværte os til.

Fordi de tror, vi kan gøre det. Fordi de er bange for, at vi kan true deres magtposition. At vi kan åbne nye veje for Grækenland og Europa.

Vi vil ikke modbevise deres frygt.

Vi er enige i den. Det mener vi også.

I dag tager vi det store skridt for SYRIZA og vores medlemmer. I morgen vil vi tage et tigerspring fremad for forandring og nyskabelse.

Vi vil besejre det korrupte politiske establishment og deres særinteresser, og vi vil smadre Trojkaens diktater og deres barbari. Vi vil genopbygge Grækenland, og gøre det til det, vi fortjener. Vi vil bringe de tusindvis af unge videnskabsfolk og forskere tilbage, der lige nu forlader Grækenland bare for at arbejde for brødet.

Vi vil genoprette værdighed og stolthed for vores folk.

Kammerater! Mænd og kvinder i SYRIZA,

Jeg appellerer til jer om at vi tager skridtet sammen. Jeg appellerer til jer om ikke tøve med at træffe modige og historiske beslutninger. Det er værd at turde alting sammen.

Vi har et ansvar over for historien for at gøre det. Vi har måttet vente på at kunne gøre dette. Men Grækenland har ikke tid til at vente længere. Nu er tiden inde til at trække fremtiden op af mudderet. Til at gøre SYRIZA stærkt og vores folk endnu stærkere og selvhjulpne.

Tak!

[1] Kilder til den korte indledning: Pedro Filipe Soares, MP for Venstreblokken i Portugal; her refereret fra en oversættelse af Dick Nichols på Links International Journal of Socialist Renewal (links.org.au) samt Wikipedia.

[2] Det statsejede radio-tv-selskab, som pludselig blev lukket af regeringen

[3] Et gammelt slogan fra de studerendes kamp mod juntaen.

[4]) Bjergpas i Mellemgrækenland, hvor en græsk hær i 480 f.Kr. blev omringet og udslettet af perserne (kilde: denstoredanske.dk)

[5] Læs mere her: http://en.wikipedia.org/wiki/National_Liberation_Front_%28Greece%29

[6] Glezos er den nu 90-årige græske modstandsmand der under Anden Verdenskrig blev berømt for at have trukket det nazistiske flag ned fra Akropolis og erstattet det med det græske flag - en handling, der inspirerede grækerne til at modstå besættelsen. Se mere her: http://en.wikipedia.org/wiki/Manolis_Glezos

[7] Se mere her: http://da.wikipedia.org/wiki/Gyldent_Daggry

[8] Se mere her: <http://en.wikipedia.org/wiki/Seisachtheia>

[9] Den officielle residens for premierministeren.

[10] Grækenlands Kommunistiske Parti - se mere her: <http://inter.kke.gr/>